

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 26 iulie 2007

în Cauza Hertzog și alții împotriva României

(Cererea nr. 34011/02)

Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Hertzog și alții împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Doamna E. Fura-Sandström, președinte,

Domnul C. Bîrsan,

Doamna A. Gyulumyan,

Domnii E. Myjer,

David Thor Björgvinsson

Doamnele I. Ziemele,

I. Berro-Lefevre, judecători,

și domnul S. Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 5 iulie 2007,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 34011/02, introdusă împotriva României de patru cetățeni ai acestui stat, domnul Constantin Hertzog, domnul Loren Hertzog, doamna Lidia Hertzog și doamna Roxana Cazacu (*reclamanții*), care au sesizat Curtea la data de 30 august 2002 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții, cărora li s-a permis să beneficieze de asistență juridică, sunt reprezentați de domnul S. Stănciulescu, avocat în Craiova. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său, doamna R. Pașoi, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 23 noiembrie 2005, Curtea a hotărât să comunice Guvernului român cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanții s-au născut în 1942, 1968, 1937 și respectiv 1960 și locuiesc în Craiova. Ultimii trei sunt nepotul, cumnata și respectiv nepoata primului reclamant.

5. La 7 martie 1945 I.H., mama primului reclamant, a cumpărat un teren de 643,5 m² pe care se aflau trei clădiri (anexe), situate la nr. 11 în strada Păcii (în prezent nr. 13) din Craiova. Doi ani mai târziu, ea a construit acolo o casă, formată din două apartamente situate unul la parter și celălalt la primul etaj. În 1950, invocând decretul de naționalizare nr. 92/1950, statul a intrat în posesia întregului imobil.

1. Cerere administrativă de restituire

6. În 1996, I.H. a cerut restituirea bunului. Printr-o decizie administrativă luată la 9 mai 1996, comisia județeană pentru aplicarea Legii nr. 112/95 a confirmat existența dreptului interesatei de a obține o despăgubire pentru confiscarea bunului său, dar nu i-a stabilit suma, precizând că aceasta va fi comunicată ulterior.

2. Vânzarea bunului litigios

7. Prin două contracte încheiate la 7 aprilie și 15 iulie 1997 statul a vândut bunul celor două familii care îl ocupau în calitate de chiriași, familiile T.G. și T.C., precum și P.P. și P.G. Primul contract de vânzare privea apartamentul de trei camere situat la parter. Al doilea contract privea apartamentul de trei camere situat la primul etaj.

8. Cele două contracte de vânzare acordau cumpărătorilor un drept de uzufruct asupra terenului aferent, adică 63,9 m² în favoarea lui T.G. și T.C. și 57,68 m² în favoarea lui P.P. și P.G.

3. Acțiune în revendicare

9. La 2 iulie 1997 I.H. a sesizat Judecătoria Craiova cu o acțiune în revendicare imobiliară îndreptată împotriva Primăriei Craiova. La 10 martie 1999 reclamanta a obținut o decizie definitivă, pronunțată de Tribunalul județean Dolj, care constata

ilegalitatea naționalizării bunului și ordona autorităților să-l restituie reclamantei. La 7 noiembrie 1999 Curtea de Apel Craiova a confirmat temeinicia acestei decizii.

10. Înainte de pronunțarea hotărârii Curții de Apel din Craiova I.H. a decedat. Procedura a fost reluată de moștenitori, și anume primul reclamant și H.I. (fratele primului reclamant).

11. La 25 octombrie 2001 fratele primului reclamant a decedat. Moștenitorii acestuia, ultimii trei reclamanți, au decis să continue procedurile pentru a recupera dreptul de proprietate asupra bunului litigios.

4. Demersuri în vederea executării deciziei definitive

12. În 2000, reclamanții au cerut unui executor judecătoresc să se ocupe de executarea hotărârii definitive din 10 martie 1999. La 17 martie 2000, un executor judecătoresc a întocmit un proces-verbal care atesta că ei erau proprietarii respectivului bun. Reclamanții spun că au aflat cu acest prilej de existența contractelor de vânzare privind bunurile lor.

13. Două contestații la executare au fost depuse la Judecătoria de către terții cumpărători. Reclamanții au formulat două cereri reconvenționale solicitând anularea contractelor de vânzare.

14. Prin două sentințe din 8 iunie 2000 instanța a respins contestațiile și a decis disjungerea cererilor de anulare a contractelor de vânzare. Din dosar reiese că sentințele au fost confirmate în apel în urma cererii terților cumpărători.

5. Acțiune în revendicare și în anulare a contractelor de vânzare privind bunul

a) Contractul de vânzare încheiat în favoarea soților T.G. și T.C.

15. La 23 martie 2001 Judecătoria Craiova a respins acțiunea în anulare a contractului de vânzare încheiat în favoarea soților T.G. și T.C., considerând că erau de bună credință în momentul încheierii contractului, deoarece reclamanții nu le comunicaseră intenția de a-și recupera dreptul de proprietate asupra bunului în cauză. Prin aceeași sentință, instanța, după ce a comparat titlurile de proprietate ale părților, a considerat că cel al reclamanților era anterior și mai bine întemeiat decât cel al terților cumpărători și că faptul de a-l fi înscris în registrul funciar îl făcea opozabil *erga omnes*. În consecință, instanța a admis acțiunea în revendicare a reclamanților și a ordonat soților T.G. și T.C. să le restituie bunul imobil. La 1 octombrie 2001, în urma apelului reclamanților și părții pârâte, Tribunalul județean Dolj a confirmat această sentință.

16. Reclamanții și părțile pârâte au formulat recurs împotriva acestei decizii. Printr-o hotărâre din 27 martie 2002, Curtea de Apel din Craiova a admis recursul terților cumpărători, a casat deciziile anterioare și, în fond, a respins acțiunea în revendicare a reclamanților ca fiind neîntemeiată. Curtea de Apel a considerat că, în ciuda faptului că titlul de proprietate al reclamanților era anterior, legislația în materie, în special Legea nr. 112/1995, favoriza situația chiriașilor imobilelor naționalizate, foștii proprietari având posibilitatea de a primi o despăgubire pentru pierderea proprietății.

b) Contractul de vânzare încheiat în favoarea soților P.P. și P.G.

17. Printr-o sentință din 23 martie 2001 Judecătoria Craiova a confirmat constatarea ilegalității naționalizării și a ordonat terților cumpărători să restituie bunul imobil reclamanților. În schimb ea a validat contractele de vânzare, considerând că terții erau cumpărători de bună credință, deoarece în momentul vânzării titlul de proprietate era valabil și necontestat.

18. Reclamanții și terții cumpărători au înaintat apel împotriva acestei sentințe. La 2 octombrie 1001 Tribunalul județean Dolj a admis apelul terților cumpărători și a respins acțiunea în revendicare a reclamanților ca fiind neîntemeiată. Instanța a considerat că chiriașii imobilelor naționalizate erau protejați de legislația în vigoare, foștii proprietari având posibilitatea de a primi o despăgubire pentru pierderea bunului lor. În urma unui recurs al reclamanților această decizie a fost confirmată printr-o hotărâre din 12 februarie 2001 a Curții de Apel din Craiova.

19. În opinia Guvernului, în 2001 reclamanții ar fi depus o cerere administrativă de restituire a bunului în temeiul Legii nr. 10/2001. Din aceleași informații reiese că cererea lor nu a primit niciun răspuns favorabil.

II. DREPTUL ȘI PRACTICILE INTERNE PERTINENTE

20. Dispozițiile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în Hotărârea *Străin împotriva României* din 21 iulie 2005 (nr. 57001/00, paragrafele 19-26, CEDO 2005-...).

21. Dispozițiile legale și jurisprudența interne descrise în Hotărârea *Brumărescu împotriva României* ([GC], nr. 28342/95, CEDO 1999-VII, pag. 250-256, paragrafele 31-44) sunt de asemenea pertinente în prezenta cauză.

22. Legea nr. 10/2001 din 14 februarie 2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv de către stat între 6 martie 1945 și 22 decembrie 1989 a fost modificată prin Legea nr. 247 publicată în Monitorul Oficial din 22 iulie 2005. Noua lege extinde formele de despăgubire permițând beneficiarilor să aleagă între o compensație sub formă de bunuri și servicii și o compensație sub formă de despăgubire bănească

echivalentă cu valoarea de piață a bunului ce nu poate fi restituit în natură în momentul acordării sumei.

23. Dispozițiile pertinente ale Legii nr. 10/2001 (republicată și amendată la 2 septembrie 2005) și modificată prin Legea nr. 247/2005 prevăd următoarele:

Articolul 1

“1. Imobilele preluate în mod abuziv de stat, (...) în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite, se restituie, în natură, în condițiile prezentei legi.

2. În cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii (...), cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv (...).”

Articolul 10

“ 1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent. (...)

8) Valoarea corespunzătoare a construcțiilor preluate în mod abuziv și demolate se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare în funcție de volumul de informații puse la dispoziția evaluatorului.

9) Valoarea terenurilor, precum și a construcțiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.”

Articolul 20

“1) Persoanele care au primit despăgubiri în condițiile Legii nr. 112/1995 pot solicita numai restituirea în natură, cu obligația returnării sumei reprezentând despăgubirea primită, actualizată cu indicele inflației, dacă imobilul nu a fost vândut până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 (...) persoana îndreptățită are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent pentru valoarea de piață corespunzătoare a întregului imobil, teren și construcții, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. Dacă persoanele îndreptățite au primit despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995, ele au dreptul la diferența dintre valoarea încasată, actualizată cu indicele inflației, și valoarea corespunzătoare a imobilului (...).”

Articolul 45

“Actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile care cad sub incidența prevederilor prezentei legi, sunt valabile dacă au fost încheiate cu respectarea legilor în vigoare la data înstrăinării (...).”

24. Modalitățile de stabilire și plată a despăgubirilor prevăzute de Legea nr. 247/2005 sunt descrise în Hotărârea *Porteanu împotriva României* (nr. 4596/03, paragraful 24, 16 februarie 2006).

25. Funcționarea societății pe acțiuni « *Proprietatea* » este descrisă în cauza *Radu împotriva României* (nr. 13309/03, paragrafele 18-120, 20 iulie 2006).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție

26. Reclamanții invocă faptul că imposibilitatea de a recupera proprietatea bunului lor, le-a încălcat dreptul la respectarea bunurilor lor așa cum este recunoscut de [articolul 1](#) din Protocolul nr. 1 care prevede următoarele:

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

27. Curtea constată că plângerea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

28. Guvernul amintește că reclamanții ar fi depus o cerere de despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001. În acest sens el exprimă pe scurt obiectivele Legii nr. 10/2001, care a fost prima lege ce a reglementat în general problema imobilelor naționalizate, încercând să creeze un echilibru între cerințele reparației și cele ale siguranței relațiilor juridice și în fine ale Legii nr. 247/2005, care a modificat și a completat Legea nr.

10/2001, constituind cadrul instituțional și financiar pentru o aplicare mai eficientă a acestei ultime legi.

29. Guvernul consideră că autoritățile naționale beneficiază de o amplă putere discreționară, nu numai în privința alegerii măsurilor privind garantarea respectării drepturilor patrimoniale sau reglementarea în materie de drept de proprietate, ci și pentru a avea timpul necesar aplicării lor. El consideră că ultima reformă în materie, și anume Legea nr. 247/2005 prevede principiul acordării despăgubirilor echitabile și neplafonate, stabilite printr-o decizie a comisiei administrative centrale pe baza unei expertize și accelerează procedura restituirii sau despăgubirii. Această lege prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se va face prin emiterea de titluri de participație la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*) la nivelul valorii bunului stabilită prin expertiză.

30. În fine, Guvernul consideră că o eventuală întârziere în acordarea despăgubirilor ar fi datorată « circumstanțelor excepționale » și nu ar fi de natură să întrerupă echilibrul just dintre apărarea dreptului de proprietate și cerințele interesului general.

31. Reclamanții amintesc că nu s-a primit niciun răspuns favorabil la cererea lor de despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001. În fine, reclamanții consideră că observațiile Guvernului nu răspund plângerilor prezentate de ei.

32. Curtea constată că reclamanții sunt în posesia unei hotărâri definitive și irevocabile care ordonă autorităților să le restituie bunul litigios. Așa cum Curtea a constatat deja (a se vedea cauza *Străin* citată anterior, paragraful 38) existența dreptului

său de proprietate în baza respectivei sentințe definitive nu era condiționată de alte formalități.

33. Curtea a soluționat de mai multe ori cauze ce au ridicat probleme similare celor din cauza în speță și a constatat încălcarea [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea între altele *Porteanu* citat anterior, paragrafele 32-35).

34. După ce a examinat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt și niciun argument ce ar putea conduce la o altă concluzie în cazul prezent. Curtea reafirmă în special că, în contextul legislativ românesc de reglementare a acțiunilor în revendicare imobiliare și a restituirii bunurilor naționalizate de regimul comunist, vânzarea de către stat a unui bun al altuia unor terți de bună credință, chiar și atunci când este anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al altuia, reprezintă o privare de bun. O asemenea privare, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, este contrară [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 (*Străin* citat anterior, paragrafele 39, 43 și 59).

35. Deși Guvernul susține că li se permite să obțină o despăgubire pentru pierderea bunului, Curtea reiterează constatarea sa anterioară conform căreia nici Legea nr.10/2001, nici Legea nr. 247/2005 nu permit, în prezent, într-un mod evident să se ajungă la acordarea efectivă a unei despăgubiri reclamantului (a se vedea, între altele, cauzele *Radu împotriva României*, nr. 3309/03, paragrafele 32-34 și *Ruxandra Ionescu împotriva României*, nr. 2608/02, paragrafele 38, 39, 12 octombrie 2006). În plus, aceste legi nu iau în calcul prejudiciul suferit din cauza lipsei prelungite a despăgubirii persoanelor care, la fel ca reclamantii, s-au aflat în imposibilitatea de a beneficia de

bunurile lor restituite în temeiul unei sentințe definitive (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Păduraru* citat anterior, paragraful 34).

36. În consecință, Curtea consideră că faptul că reclamanții au fost privați de dreptul de proprietate asupra bunului lor imobiliar, combinat cu lipsa totală a despăgubirii de aproape șapte ani, i-a făcut să sufere o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor lor garantat de [articolul 1](#) din Protocolul nr. 1.

Prin urmare în cazul în speță s-a încălcat această dispoziție.

II. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

37. În conformitate cu art. 41 din Convenție, *"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."*

A. Prejudiciu

38. Reclamanții cer acordarea sumei de 470.000 euro pentru valoarea de piață a bunului. Ei prezintă la dosar un deviz realizat de o agenție imobiliară conform căruia valoarea de piață a casei se situează între 300.000 și 350.000 euro. Ei cer de asemenea 30.000 euro cu titlu de prejudiciu moral pentru suferințele, neliniștea și incertitudinea cauzate de ingerința statului în dreptul lor de proprietate.

39. Guvernul remarcă faptul că reclamanții nu au prezentat la dosar niciun raport de expertiză tehnică imobiliară. El contestă suma despăgubirilor materiale cerute și face referire la un deviz prezentat de un expert imobiliar, care precizează că valoarea de piață a bunului ar fi de 113.944 euro. Guvernul amintește că reclamanții au fost mereu

proprietarii terenului aferent și că nu pot pretinde o despăgubire pentru valoarea sa de piață. În acest sens, el face referire la o copie a unui certificat fiscal depus de reclamanți în cadrul cererii lor de asistență juridică, ce îi menționează pe aceștia drept proprietari ai terenului alăturat bunului imobiliar.

40. Curtea remarcă mai întâi că în urma sentinței definitive din 10 martie 1999 a Tribunalului județean din Dolj cei 643,5 m²¹ de teren au redevenit proprietatea reclamanților deoarece contractele de vânzare a celor două apartamente ce formează casa litigioasă nu priveau terenul aferent (a se vedea paragraful 8 de mai sus). Această recunoaștere nu a fost decât formală deoarece reclamanții nu au fost puși în posesia respectivului teren și continuă să se afle în imposibilitatea de a-l folosi.²

41. În împrejurările speței Curtea consideră că restituirea casei situată la nr. 13 în strada Păcii din Craiova, formată din apartamentele situate la parter și la primul etaj, precum și a terenului aferent de 643,5 m²¹, ar pune reclamanții pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar afla dacă cerințele [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. Dacă statul pârât nu va efectua această restituire, Curtea hotărăște că va trebui să plătească interesaților, pentru prejudiciul material, o sumă corespunzătoare cu valoarea actuală a bunului. Ținând cont de datele prezentate de părți precum și de informațiile de care dispune Curtea asupra prețurilor pieții imobiliare locale, ea evaluează valoarea de piață actuală a bunului la 130.000 euro.

¹ Rectificat la 13 septembrie 2007. Cifra “0” a fost eliminată.

² Rectificat la 13 septembrie 2007. Fraza « Această recunoaștere nu a fost decât formală deoarece reclamanții nu au fost puși în posesia respectivului teren și continuă să se afle în imposibilitatea de a-l folosi » a fost adăugată.

¹ Rectificat la 13 septembrie 2007. Cuvintele « precum și a terenului aferent de 643,5 m² » au fost adăugate.

42. Curtea consideră în fine că atingerea gravă adusă dreptului reclamanților la respectarea bunurilor lor nu ar fi suficient compensată prin simpla constatare a încălcării [art. 1](#) din Protocolul nr. 1. Statuând în echitate, ea le acordă împreună suma de 4.000 euro cu titlu de prejudiciu moral suferit.

B. Costuri și cheltuieli

43. Reclamanții cer de asemenea 300 euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața instanțelor interne și în fața Curții. Ei cer de asemenea rambursarea sumei de 234 euro, sumă reprezentând impozitul funciar aferent anului 2003. Ei au prezentat la dosar copia chitanțelor și facturilor care atestă diferite cheltuieli (expertiză, dosar de executare, dosar de succesiune).

44. Guvernul nu se opune rambursării cheltuielilor reale, necesare și rezonabile, cu condiția să fie justificate, necesare și rezonabile. El remarcă faptul că reclamanții nu au cerut acordarea vreunei sume cu acest titlu. În opinia Guvernului cheltuielile de succesiune precum și cele legate de plata impozitelor funciare nu pot face obiectul unei rambursări, neavând nicio legătură cu prezenta procedură.

45. În privința cererii de rambursare a sumei achitate cu titlu de impozit funciar, Curtea constată că este vorba despre cheltuieli de impozit funciar ce reveneau inculpaților în calitate de proprietari ai bunului litigios.

46. În privința altor cheltuieli cerute, ținând cont de gradul relativ redus al complexității prezentei cauze, care urmează o jurisprudență bine stabilită deja, precum și de cei 850 euro primiți cu titlu de asistență judiciară din partea Consiliului European, statuând în echitate, așa cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea consideră rezonabil să aloce interesaților, împreună, 100 euro drept costuri și cheltuieli.

C. Majorări de întârziere

47. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să restituie reclamanților imobilul litigios format dintr-o casă și un teren de 643,5 m² aferent și situat la nr. 13 în strada Păcii din Craiova, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție :

b) că în caz de nerestituire statul pârât trebuie să plătească împreună reclamanților, în același termen de trei luni, 130.000 euro (unasutătreizecimii euro) pentru prejudiciul material;

c) că statul pârât trebuie să plătească de asemenea reclamanților 4.000 euro (patrumii euro) pentru prejudiciul moral și 100 euro (unasută euro) drept costuri și cheltuieli;

d) orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

e) că sumele respective vor fi convertite în lei noi românești (RON) la rata de schimb din ziua plății;

f) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

4. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 26 iulie 2007, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Elisabet Fura-Sandström,

președinte

Santiago Quesada,

grefier